

LA LLUM PERDUDA

Hi havia una vegada una ciutat on el sol brillava ben fort sempre. Era una llum intensa, preciosa, que il·luminava tots els carrers i places i feia feliços als seus habitants.

Un dia la llum va desaparèixer de sobte. Al principi la gent no li feia gaire cas, però els dies passaven i passaven i la foscor cada cop es feia més gran... Llavors les persones es van començar a preocupar cada cop més. Les plantes es morien, els homes i les dones cada cop estaven més angoixades, els animals estaven nerviosos perquè no sabien si era de nit o de dia, les vaques no donaven llet, ni les gallines ponien ous... Tot era un autèntic desastre! Semblava la fi del món!

L'Encarna era una nena treballadora i curiosa. Tota sola, va decidir que es posaria a investigar què passava amb la llum. L'Encarna va pensar que ho faria a l'endemà. Aquella nit, quan era molt fosc, l'Encarna va sentir un soroll força estrany... Amb confiança, però a la vegada amb por, va anar tota sola a esbrinar què passava.

Quan l'Encarna va arribar al lloc d'on venien els sorolls misteriosos, es va trobar una caseta petita on hi havia un cartell penjat on hi deia "La foscor. La llum". L'Encarna, amb molta curiositat i nerviosisme, va trucar a la porta. Aleshores, una nena va sortir i es va presentar:

- Hola! Soc la reina Sara. Què vols?

L'Encarna va contestar fent-li una pregunta:

- Tu ets qui governa la llum i la foscor, oi? - va dir-li amb curiositat per allò que havia llegit al cartell.

Com a resposta, la reina Sara va dir-li que sí. Llavors l'Encarna li va començar a explicar que passava amb la ciutat i la reina Sara, un cop l'Encarna va acabar de parlar, li va dir:

- Jo vaig ser qui va apagar la llum. Ho vaig fer perquè ningú no se'n recorda que soc la governadora d'aquesta ciutat. No em sento gens estimada!

L'Encarna es va posar molt trista al conèixer els motius que havien portat a la reina Sara a prendre aquesta dràstica decisió...

Llavors l'Encarna li va dir:

- Però, saps què? Si fas retornar la llum, jo faré que tothom de la ciutat et recordi per sempre i t'estimi molt. D'acord?

La reina Sara en escoltar aquelles paraules va acceptar de seguida i va retornar la llum a la ciutat. Així que quan tothom va veure la llum aparèixer novament, s'escoltaven veus d'alegria per tota la ciutat cridant:

- Oeee! Oeee! Oeee!

Ara totes les persones estaven ben felices gràcies a l'Encarna. A partir de llavors tothom va començar a valorar i estimar molt a la reina Sara. Ella ja no se sentia infeliç ni ignorada... Fins i tot, la reina Sara va aprendre alguna cosa de tot plegat: que sense llum, no pot haver-hi vida.